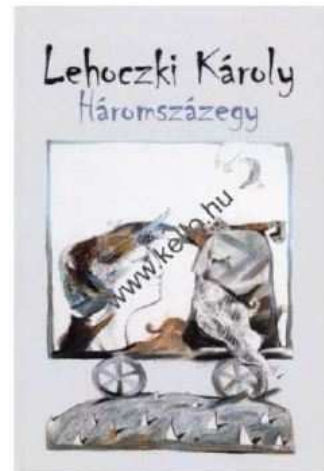

Háromszázegy, 2025, KELLO, Új Könyvek

Háromszázegy

UK-szám	202508192
ISBN	9786150227986
Anyagszám	3001091982
Raktárszám	
Szerző	Lehoczki Károly (1955-)
Kiadó	Szerző
Megjelenés éve	2025
Kiadás pontos dátuma	2025.04.30.
Raktáron 27 darab.	

Recenzió

Lehoczki Károly a vándorlás és az otthon megtalálásának örök emberi drámáját, ködlepthe misztériumjátékát mutatja be legújabb könyvében, melyben a kecskeméti költő mitikus vándorlásra, népmesei ünnepre hívja meg olvasóit. A szerző érzékenyen, finom keccsel nyúl választott témájához: az isteni hatalmat szolgáló ember balsorssal is dacoló, alkotó és teremtő alakjához. A karcsú könyvecske, noha egy könnyen és hamar átfutható történetet foglal magában, a gyorsan átadható szüzsé messze nem adja vissza a szavak erejét, az egyes szereplők gondolati igazságának gazdagságát, egyszerű tanulságát. A vándorló férfi, Yorak egy teljes éve keresi azt a települést, ahová elviheti Ave, egy isteni asszony csókjait üzenet gyanánt. A vándorlás során még nem lelte meg azt a helyet, amelyet egyben sajátjának is mondhatna. De egy szép napon sajátos látvány, hang, illat és íz ragadja magával, s bár először kételkedik, mégis, megérkezett oda, ahol lennie kell. Sorsszerű összefonódások, egzisztenciális rácsodálkozások szegélyezik Yorak útját. Találkozik egy horgással, aki arcokat rajzol, hogy azokat továbbvigye a folyó vize, egy zenésszel, aki a falu, Ave és szülei tiszteletére szórja tele a tovatűnő szelet csodás hangokkal, valamint végül a falu temetőjében egy idegennel, aki szintén Ave titkát hordozza. A temetőben Yorak felismeri, hogy rokonai, ősei fekszenek a sírkövek alatt, ideje átadnia Ave csókokba zárt üzenetét. A mesedráma, rövid és misztikus történet széles körben ajánlható.

Lehoczki Károly (1955–)

Késői eső. [Kecskemét] : Litera mea : Szerző, 2024. 107 p. ; 19 cm ISBN 978–615–01–9954–2 kötött : 1500,– Ft
magyar irodalom – vers

J

A kecskeméti Lehoczki Károly azok közé a költők közé tartozik, akik fiatalon kezdték alkotói pályájukat, ám az ígéretes kezdet után hosszú időre elhallgattak, hogy aztán idősödve újult erővel szólaljanak meg. Ő is mintha élményeket, gondolatokat, érzéseket érlelt volna, hogy a rendszerváltozás idején ismét megszólaljon költőként, mégpedig beskatulyázhatatlanul egyéni hangon, öntörvényű és eklektikus stílusú alkotóként. Versvilágának meghatározó vonása, hogy az apróbb-nagyobb életmozzanatokban meglátja a lét teljességét, hogy az általa rögzített köznapi jelenség önmagában létfilozófiai tartalmat hordoz, miközben a verssorok hétköznapi szavakkal szinte szárazon kopognak. Egy telefonbeszélgetés néhány perce élet és halál kérdését revelálja, azt a nyugtalanító problémát, vajon ki irányítja az ember sorsát, ki dönt arról, hogy valakinek boldog élet jut, másnak nyomorúság, betegség (*Ki az?*). Mintha minden életmozzanat, helyzet, gondolat, érzés sokkal több lenne önmagánál: a lét egészének körvonalait sejteti: „Hunyorgó vasárnap délelőtt / ráfeszül kéjjel a létre, / belecsobban, lebukni az idő / hús, feneketlen vizébe” (*Amit már nem*). Lehoczki Károly kis témákat ragad meg – például selejtezi könyvtára egy részét, a gazból fölbukkanó patkány látványa, a hullámozó vízen himbálózó sirály képe –, és ezek azon nyomban kitágulnak létértelmező gondolattá, a végső kérdések inspirálójává. Puskinra gondolva megállapítja, kétszáz év alatt mit sem változott a költők sorsa (*Szobortemetés*), a vízparton magányosan sétáló alak a világjárvány rémét idézi (*Vízparton járvány idején*), a vihar elmúltával az az érzése támad, most a világ is megpihen (*Vihar után*). A valóságelemek, a benyomások, a gondolattöredékek univerzálisná növesztése, egyetemessé kiterjesztése lendületes sorokban történik, legyen szó szabadversről vagy kötött alakzatú darabokról. Festői hasonlattal: egy színes foltból nagy ívű ecsetkezeléssel festi föl a panoráma képét, legyen szó gyermekkori emlék fölidézéséről (*Gyermek estéim; Vissza a múltba*), egy látomásról (*Testes nők vonulása*), vagy a sorssal való számvetésről (*Kellemes napsütés elmesztett nyakú csirkével*). Egyszerű szavakkal, de mesteri szövegformálással közöl megfontolandó gondolatokat: „legyél, mi vagy, örökre jámbor, / lobogj, ha benned még világol / a hit, s ne vallj hűséget megszokásból” (*Levél Ancsának*). Lehoczki Károly egyéni hangú, olykor izgalmasan fragmentált (*Évforduló; Kép harkállyal és magammal*), eklektikus stílusa ellenére is karakteres lírája egyéni színfolt a mai magyar költészetben.

A szerzőről ld.: 200911190. Legutóbb ismertetett műve: *Dal a semmiből* (202110206)

Lehoczki Károly súlyos adóssága Kecskemét irodalmi életének. A 70 felé araszoló – kenyérkereső szakmája szerinti szakorvos, népegészségügyi főosztályvezető – már 30 éve adja ki sorra, saját költségén s gondozásában irodalmi alkotásait: verset, prózát, drámát.

Hartai gyerekkor után a leningrádi orvostudományi egyetemet is megjárva több mint 40 éve

Súlyos adósság

gazdagítja városunkat. És mégis – ki ismeri? Pedig rendíthetetlen hűsége és koncentrált, sokrétű tehetsége nagyon is méltó a megbecsülésre. Úgy látszik, hogy sokakkal együtt őt is magával sodorja, elnyeli az átláthatatlan futó-

homok. Ő maga is egyfajta aszketikus túlélésre rendezkedett be megelégedvén a jövő messzibe tűnő kárpótlásával – ha már itt és most képtelen észrevenni a szakma... Azért szép számban megjelent könyvei el-eljutnak könyvtárak

és találkozások révén az értékorientált helyi közönséghez, ahogyan az országoshoz is. A folyamatos online publikációk mellett 2009-től több éven át rendszeresen közölt a Kanadában szerkesztett és megjelenő Kaláka Szépirodalmi Folyóiratban. Az idei őszbe csúszó könyvhét egyik meglepetése Dal a semmiből című prózakötete. Olvasóink számára most korábbi, Szik című verseskötetéből szemelgettünk.

Turai Laura

**ÍRÓK-KÖLTŐK,
FIGYELEM!
ÁLTÓÁRAM**

Most itt a lehetőség, hogy aki írói vénát érez magában, bekapcsolódjon városunk, megyénk irodalmi véráramába. Indítsunk újtárra egy új áramlatot, hol mindenki öröme egymást váltják az eddig ismeretlen avagy már ismerősen csengő nevek, alkotások!

Várjuk tehát szerkesztőségünkbe Bács-Kiskun megye író-költő tehetségeinek jelentkezését.

Az arra érdemesnek ítélt művekből a lap újonnan indult irodalmi rovatában szemezgetünk.

Az alkotásokkal műfaji megkötés nélkül a **valtoaram@hiros.hu** e-mail-címre folyamatosan lehet jelentkezni. Alsó korhatár 16 év, a részvételhez kérjük feltüntetni a nevet, születési dátumot, születési helyet és lakhelyet.

Dr. Turai Laura irodalomtörténész

Szűkszavúan egy látogatásról

A hokedlin alma, szőlő, meg édeskés
őszi fájdalom, mint szemed opálján,
ahogy a fények hűvös remegésén elmerengsz.
A tanyád kissé koszoska,
elnyűtt nyugágyakon üldögélünk,
volt férjed izgágán tüntet, elvonul.
Lám, megértük tavaszunk, nyárnak gyümölcsét,
ellobbantak a lángok, csak valami
sejtelmes vágy sziporkázik a késő délutánban
s rebbenő, zizenyős tekintetünkben.

Szeptember

Még csak az ősztől borzong a meggyfa ága,
figyeljük egymást konokul megállva,
mellényem kissé összebb vonom.
Karácsonyokról írt a kedves.
A lombok közt riadt bánat verdes,
gyönyöre csöndnek, feledésnek.
Fagy jön, tudom. Szívem, akár a levél éle,
megremeg. Jövődő ünnep lüktető éke.
A pártatlan, hűvös tisztaságban
a Nap, mint fenyőn a függő, lebeg.

A Kőhid utcán

A folyócska már régóta nincs sehol.
Vagy nem is volt itt sohasem folyó?
Sem híd, melyen a bámész nép peckesen
reménykeltőbb oldalra gyalogol,

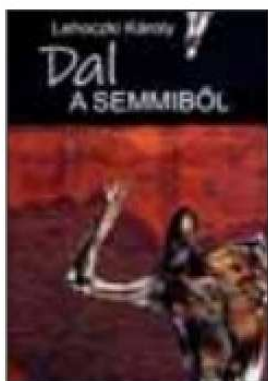
ívelt kő vigyázza koppanó
léptét, hogy járása bátor, kecses legyen?
Ma deszka hajlik át poros aszfalt fölött,
rajta kőnek festett ripacs polietilén.
Egy méltóbb, igazabb világba költözött
a folyócska, a kőhid s a büszke nép.
Munkaétkelés
Vacsoráztunk. Jöltartott gyomrok
próbáltak hévvel betelni. Felemlegettünk
néhány fakult, bajtársi arcot,
nagy bölcsen turkálva ételben
és sorsokban. Nekünk sikerült mélyre legyűrűnk,
ha üklendezve is, a múltat.
Tedd túl magad a félelmen
pajtás, vagy renyhe gigádon akad,
mi előtted még habzsolatlan maradt.
Zabálj! A szolidak hamar kiműlnak.

Életkép

Áll lazán, a szeme meg se rebben,
ujjából a vére lassan a sörbe lecseppen.
Lába alatt a barna-bíbor rócsa
a rázkódástól mintha egyre távolabb tolna.
Zsebébe nyúl, kiszedi a maradék szilánkot,
a nyitott ablakon a zúgó légből kidobja.
Alig feltűnő, hogy nadrágja szára s cipője elázott.
Kocsmaszag kél, cseppet sem idegen
az olaj, a bagó és az utazók szagától. Hídegen
tekint szét. Vékony, kopasz, úgy tizenöt éves forma.

LEHOCZKI KÁROLY

Dal a semmiből, 2021, KELLO, Új Könyvek

Lehoczki Károly (1955–)

Dal a semmiből : regény. [Kecskemét] : Litera mea, 2021.

382 p. ; 19 cm

ISBN 978-615-01-0642-7 kötött : 2000,- Ft

magyar irodalom – regény

J

Lehoczki Károlyt eddigi kötetei alapján leginkább lírikusként ismerhette meg a nagyközönség. Mostani regénye azonban bizonyosága annak, hogy az író prózában is maradandót tud alkotni. Történetének főhőse, a hatvanas éveiben

járó férfi, Lajos cukorbeteg és ennek következtében mind a két lábát amputálták. A férfi egy kerekesszékekben ülve próbálja meg újrakezdeni az életét, de úgy tűnik,

159

ez merőben sikertelen próbálkozás. Miközben mások segítségére szorul, mert képtelen ellátni magát, a kórházi egyedüllét magányában végig pergeti hátra hagyott életének eseményeit. Az emlékező belső monológjából kiderül, hogy napjaink pandémiás időszakában járunk, és Lajos, pontosabban szólva barátai és élettársa, Juli által csak Tarajnak nevezett férfi valamikor értelmiségi munkakörben dolgozott. Egyetemi éveire és barátaira visszagondolva pontosan körvonalazódik, hogy annak idején soha nem gondolt különösebben a jövőre, mindig annak a napnak a gyümölcsét szakította le, amelyben élt, és úgy tűnik mindent ki is használt annak érdekében, hogy felelősséget másért nem vállalva, jól érezze magát. Jöttek-mentek a nők a hétköznapijaiban és csak vénségére talált egy olyan „igaz aszszonyt”, mint Juli, akit azonban képtelen megbecsülni és szeretni sem képes. A nő minden nap meglátogatja, cigarettát visz neki, amelyet engedélyez a kórházi személyzet, de a pálinkát viszont nem, Juli azonban ezt is becsempészi Tarajnak, és azt sem tagadja el, hogy nagyon szereti a férfit. Mit kezd ezzel a vallomással az ápolónők által Lajos bácsinak nevezett nyomorék férfi, az kérdéses, de a regény végére úgy tetszik, hogy Icus nővér bölcs szavai, mely szerint szeretet nélkül nem lehet élni, talán utat találnak a kiégett Taraj szívéhez... Az életének alkonyához közeledő férfi vallomásos története széles körben ajánlható.

A szerzőről ld.: 200911190. Legutóbb ismertetett műve: Szobrok huzatban (201912178)

Szobrok huzatban, 2019, KELLO, Új Könyvek

Lehoczki Károly (1955–)

Szobrok huzatban : színművek. [Kecskemét] : Litera mea, 2019. 365 p. ; 19 cm

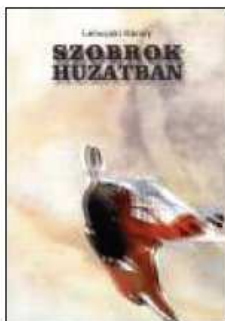
ISBN 978-615-00-4633-4 kötött : 4200,- Ft

magyar irodalom – dráma

J

A költőként ismert szerző színművei mind példázatok, példázatok az emberi természetről, a néplelekről, a magyarság történelmi tapasztalatairól, a mai embernek a

134

múlthoz való viszonyáról. A címadó darab, a *Szobrok a huzatban* szereplői megelevenedő szobrok, olyan szellemalakok, akik egytől egyig múltbeli vagy nagyon is mai gondolatokat testesítenek meg. A színmű két narrátora, az idősebb, tapasztalt Majális nő, illetve a fiatal Majális lány; ketten beszélgetésbe kapcsolódnak be a szobrok: az I. és II. világháborús emlékmű, Dózsa, az '56-os emlékmű, Hoffer Albert gyáros vagy Semmelweis Ignác orvos szobra. Valamennyiüknek vannak sérelmei és vádjai, például az I. világháborús emlékmű lekicsinyli a II. világháborúst, az meg Trianon előidézésével vádolja meg az előbbi. Mindenkinek

van valami történelmi vagy aktuális bánata: Dózsát bántja a vád, hogy a török veszedelem idején legyőngítette az országot, Hoffer pedig irigykedve nézi a modern erőgépeket. A *Halálvágta* című dráma narrátora az Író, aki egy újsághír alapján előbb prózát, majd színművet akar írni. A hír egy gyilkossági kísérletről szól, ezt alakítja, színezteti a drámaíró, hogy történelmi, néplelektani mondandójú darabot alkosson. A magyar orvos és orosz származású kolléganője kirándulnak, és elcsatangoló kutyájuk, Lajka után oroszul kiabálnak. A magában kollektív történelmi sérelmeket ápolgató Vadór szándékosan lelövi a kutyát, azzal az ürüggyel, hogy zavarja a legelésző özeket. A tiltakozó orvost is megsebesíti, viszont rövidesen infarktust kap, és az általa megsebesített orvos részesíti elsősegélyben. A másik két darab, az Oroszországban játszódó *Ünnep*, illetve a *Bolhapiac* is napjaink múlttal terhes életéről szól. Az utóbbi színmű egyik szereplője ingerülten ki is fakad: „Örökké a múlton rágódtok, meg az olyan jelenen, aminek már se esélye, se jelentősége”. Lehoczki Károly végső soron a mai ember múlthoz való viszonyát, ennek lehetséges variációit és következményeit ábrázolja darabjaiban. A variációk mikéntjét pedig az ember természete, jelleme, habitusa, intelligenciája határozza meg. Az, hogy okos-e vagy ravasz, elnéző vagy bosszúálló, állhatatos vagy könnyelmű. De bármilyen is legyen, az ember lényegéhez tartozik a múlttudata és jelenkori társadalmi helyzete.

A szerzőről ld.: 200911190. Legutóbb ismertetett műve: *Létem* (201813259)

Lehoczki Károly (1955–)

Létem : kötetben megjelent versek. [Kecskemét] : Szerző, 2018. 432 p. ; 19 cm

ISBN 978-615-00-1812-6 kötött : 2000,- Ft

magyar irodalom – vers – összegyűjtött művek

J

„Egyszer csak eljön az összegzés ideje” – írja a költő a 89. **Ünnepi Könyvhétre** megjelenő, visszatekintő kötete élén, amelyben újraközi eddig megjelent kilenc verses kötete anyagát. Az elsőtől, az 1989-ben megjelent *Magam tiúkrében* címűtől a 2017-es kiadású *Sétány a pokolban* (201709153)

című kötetig újra hozzáférhetővé teszi az eddigi életmű kötetekké érlelt anyagát. Harminc év terméséről ad számot, arról a líráról, amelynek alapvető jellegzetessége, hogy két világról tudósít: a felszín látható világáról és a mélyben levő sejtettől. Lehoczki Károly egyszerre tudósít a tapasztalatairól és a megérzéseiről, a reálisról és a színterálsról, ahogyan egyik korai versében is írta: „Bakancsunk dobban / bal-jobb, előre. / Befelé masírozva az őszbe / félünk monoton daloktól” (*MN emlékeiből*). Megrajzolja az itt és most világát, aztán alászáll, hogy a lényegét is fölmutathassa, de legalább megsejtse. A kettős világ érzékeltetéséhez eszköztára is kettős: részint alkalmazza a klasszikus poézis fogásait, a régtől ismerős, csiszolt versformákat; részint elviszi költészetét az epikum felé, főképp szabad verseiben ölti föl a mesélő pózát. Szinte szükségszerű, hogy a két világ határán álló, onnét figyelő költő magányos alkat, aki folyvást társra vágyik, első kötete, a *Magam tiúkrében* (1989) versei tanúskodnak erről sokat mondóan. A magány tematikája és érzésköre folytatódik a *Kitől remélhetsz* (1990) darabjaiban; ebben a lehangoló környezet rajza teszi nyomatékosá a magány érzését (*Augusztusi vasárnap; Városban; Temető a város szívében*). A világ leírt képében kifejeződő magány azonban e kötetben egyre gyakrabban már metaforikus, jelképes formákat is ölt (*Front előtt; Kiegyenesített frontszakasz; Pünkösdi körmenet*). Harmadik kötete, a *Reszket az égen a csillag* (1992) kétirányú változást mutat: immár vállaltan közérzeti lírát művel a költő, és egyre bátrabban nyit a kötetlen formák felé, hogy teret adjon epikus meg gondolásainak (*Este; Diófák; Megváltó ünnep; Kötés; Létem*). Ám eközben nem szakít a klasszikus versformák alkalmazásával sem, ahogyan nagy létösszegző – kötetlen formájú – verse, a *Létem* záró szakaszában írja: „Vagyok a Föld lakója, / leszek a Napnak lelke, / szeressen, aki gyűlött, / csillag járjon felette”. Izgalmas kísérlete

197

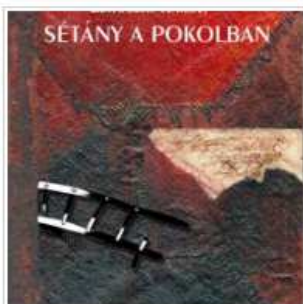
volt a *Hipermarket* (200214240) című poéma; nemkülönben az *Elgurult gyöngyvők* (201110177) lírai portrészora, verses panteonja. Az utolsó kötete, a *Séta a pokolban* (201709153) a felszín alatti mélyvilág ábrázolatát nyújtja, mintegy megerősítve, nyomatékosan megismételve korai költészete alapvető fölismerését: két párhuzamos világ létezik, ezek mezsgyéjén él a magányos költő. Formai tekintetben az ezredforduló után írott darabok között egyre több a kötetlen mű, az epikus motívumokat hordozó szabad vers vagy prózavers, amely helyenként sodró erejű, helyenként meg – Juhász Ferencre emlékeztetően – bujázó, terebélyesedő természetű (*Áldás; Hová forduljak?; Raszti; Ima a kitelepítettekért*). Lehoczki Károly „kétszintes” lírájával a létezés teljességét kívánja ábrázolni. Pontos megfigyelésekre, objektív tapasztalatokra, valamint impressziókra, érzetekre, sejtelmekre épül ez a líra, amelynek van egy klasszikusokat idéző, veretes szólama, és van egy epikus vétetésű, szabadon áradó szólama.

A szerzőről ld.: 200911190. Legutóbb ismertett műve: *Sétány a pokolban* (201709153)

Sétány a pokolban, 2017, Prea.hu (2017. május 31.)

LEHOCZKI KÁROLY AZ ÜNNEPI KÖNYVHÉTEN

Tartalom értékelése (0 vélemény alapján):

Lehoczki Károly könyve a 88. Ünnepi Könyvhéten

Lehoczki Károly: Sétány a pokolban

Ki ez a fickó, aki tizedik kötetét jelenteti meg szerzői kiadásban, mégis negyedik alkalommal van jelen az Ünnepi Könyvhéten, aki bő negyven évvel ezelőtt, induló költőként hamarabb jelent meg fordításban, mint magyarul, aki legyintve a honoráriumra, pedig feltehetően boltban vásárol, szabadon letölthetően teszi közzé minden megjelent művét a Magyar Elektronikus Könyvtárban, akinek valamennyi kötetét forgalmazta a Könyvtárellátó, jelen van a hazai könyvtárakban, az interneten az olvasók szívesen küldik egymásnak verseit, az utóbbi évektől kisprózáit és színdarabjait is, szerepel számos blogon, de a hivatalos magyar irodalom csak kisebb fejkavarás után tudná felidézni a nevét, nem tartozik irodalmi műhelyhez, kapcsolati hálózathoz, aki a könyvein kívül hosszú időn keresztül alig publikált, most végre újra megteszi, de kizárólag egy Kanadában kiadott online irodalmi folyóiratban, Magyarországon sehol, aki sohasem kapott semmilyen irodalmi díjat és meglehet, el sem fogadná, akit írásaival együtt az interneten nagyon könnyű megtalálni, élvezni bensőséges, szuggesztív költészetét, de a valóságban csak a hozzá közelállók ismerik...?

Ki ez a fickó? Nehogy azt higgyék, megválaszolom! Feleljék meg a kérdést saját maguk az írásait olvasva.

Legújabb kötetéről az Ünnepi Könyvhét prospektusában ezt olvashatjuk: „Előbb-utóbb mindenki eltelik a zavaros jelennel s alászáll. Sétál, kikerüli a hányásokat, hunyorog, megbékél önmagával. Amit gondol kimondja. Lehoczki Károly új verseskötete körkép lenti és fönti pokolról.”

Az új könyvről egy véleményformáló így fogalmaz: „A költő a rá jellemző kedvességgel és nagyon közvetlen stílusban szólítja meg az olvasót.” „... versei most sem erőltetett rímek halmaza, figyelemre méltó könnyedséggel formálja a szavakat.” „Művészetében kiválóan vegyíti a klasszikus versformákat és az epikum számára teret adó szabad vers adta lehetőségeket.”

A könyv fülszövegében pedig, incselkedő fényképe alatt, ekként szól maga a szerző az olvasójához: „Így, hogy a kezében tart engem, nyíltan a szemébe mondhatom, hogy itt, ezen a fülön nem tervezek közölni önnek semmit. Arra ott vannak a versek. Csak nézni szeretném, belemosolyogva a tekintetébe s már szinte kinyúlni a képből egy érintésre. Tenni néhány lépést együtt, amennyi időt szánni tud rám, hallgatva, merengőn. Aztán, amikor elválunk, ön után inteni: Áldja meg az ég! – mondjuk, a Tejút. Jaj, igen! – akik oly közeli rokonok, mint mi ketten, ugye, hogy nincs szükségük nagybetűs udvariaskodásra?”

Hát szánják rá magukat! Ereszkedjenek le vele a mélybe! Az emberi lélek és világunk bugyraiba. Tegyenek vele egy sétát! Most éppen a pokolban.

Terjedelem: 91 számozott oldal.

Külső megjelenés: kartonált, fűzött, védőborítóval, 185x125 mm

Fogyasztói ára az Ünnepi Könyvhéten: 2000 Ft.

ISBN 978-963-12-7707-4

Kiadja: litera mea A kötet a szerző gondozásában jelenik meg. Minden jog fenntartva.

Borító és illusztráció: Damó István

Elérhető: Budapest, Vörösmarty tér, Az Országos Széchényi Könyvtár pavilonjában (141. sz. pavilon)

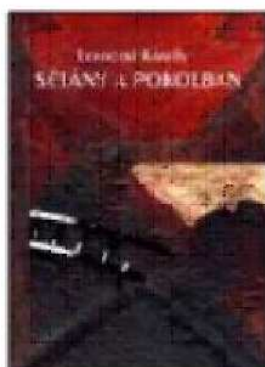
Egyéb információ:

www.lehoczkik.com

<http://w3.exter.net.hu/~lehoczkik/>

https://hu.wikipedia.org/wiki/Lehoczki_K%C3%A1roly_%28k%C3%B6lt%C5%91%29

<http://mek.oszk.hu/>

Lehoczki Károly (1955–)

Sétány a pokolban. [Keeskemét] : Szerző, 2017. 91 p. ;
19 cm ISBN 978-963-12-7707-4 kötött : 800,- Ft
magyar irodalom – vers

J

Lehoczki Károly ismét saját kiadású verseskötettel jelentkezik. A költő a rájellemező kedvességgel és nagyon közvetlen stílusban szólítja meg az olvasót: „akik oly közeli rokonok, mint mi ketten, ugye, nincs szükségünk nagybetűs udvariaskodásra?”. S bár kötetének címadó verse – *Sétány a pokolban* –

sejtet némi búskomorságot, a művei nagy részében ez feloldódik a személyes hangvételben és az apró örömek megtalálásában: „pupilládban a konditerem gögös molinója feszít, / önhittén tepeszkedik a túloldalon, / ... – haladjunk csak tovább, lassú léptel / ... nézd! -ott elöl dühöng a forgalom, légy hát türelmes s gyönyörködj / ez utunkra eső verő napsütésben!” (*Sétány a pokolban*). Lehoczki versei most sem erőltetett rímek halmaza, figyelemre méltó könnyedséggel formálja a szavakat: „Derengő hűvös hajnalon / suhog a szél az én dalom. / Patyolat, szikrázó reggelen / harangszó száll, az énekem.” Művészetében kiválóan vegyíti a klasszikus vers formákat és a az epikum számára teret adó szabad vers adta lehetőségeket. (*Amikor a költőnek felteszik a kérdést, képes-e dalolni a leselejtezett ruhaszárító gépről*). Avantgárdra hajazó stílusában megjelennek klasszikus művészi eszközök (*Akvarell*) és modern technika vívmányai (*Az egyetemi szobátárs jelentkezése*) egyaránt. A kötet formai elemek variációjában is gazdag, az említett próza vers mellett hagyományos, hexameterhez strófa füzér (*Tavaszkok*) és képvers (*Tószit*) is fellelhető a műben. Az emlékvers halála című költemény kiválóan összefoglalja a költő ars poétikáját Minden versszerető olvasó számára jó szívvel ajánlható a küllemében is igényes kötet.

A szerzőről ld.: 200911190. Legutóbb ismertetett műve: Az ismeretlen kert (201512249)

Az ismeretlen kert, 2015, MOLY (2015. július 2.)

Kiemelt értékelések

balagesh 2015. július 2., 11:33

16

Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert

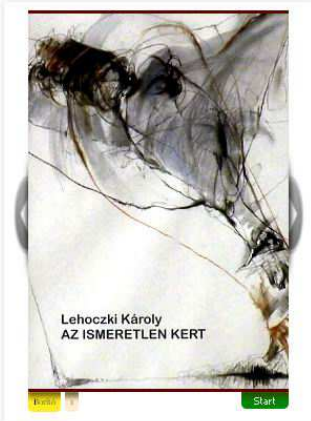

Szeretem, ha egy költő novellákat ír. Mert ugyan lekerül róla a főállás státusznyomása, ám azért rutinból megfontoltan fogalmaz. Úgy szabadul fel, hogy az igényességéből nem enged. Ezek a novellák is igazán rendes novellák. Átgondolt, szépen megírt szövegek. Ami a különlegességük, az tán gyengeségnek is tűnhet. Van bennük valami tétováság, ami köztes tereket alakít ki, s megtölti odavetett mondatokkal, tévútnak tűnő gondolatokkal. Nem célra irányuló, feszes tempózás zajlik a szemünk előtt, hanem lubickolás, ázás, olykor egy-egy sprint = a célszerűség szándékos figyelmen kívül hagyása. Nagyon tudtam emiatt szeretni. Még ha már egészen el is hagytuk az eredeti ösvényt, vagy ha akár bekezdésenként váltottuk a téridőt. A kötetben is csak követték egymást a szövegek, pedig lehetett volna akár tematikusan rendezni, szabni, varrni. Mégsem tűnt igénytelennek, helyette valami nem is olyan könnyed szabadságot fedeztem fel.

Az ismeretlen kert, 2015, KELLO, Új Könyvek

Könyvtárellátó Nonprofit Kft. - Mozilla Firefox
konyvtar.kello.hu/Shop(bD1odSZjFTUwMA==)/Public/showbookout.htm?matnr=000000003000243504

Lehoczki Károly
AZ ISMERETLEN KERT

⇒ Ár: 1000 Ft
⇒ Internetes ár: 900 Ft

RÉSZLETES LEÍRÁS

Cím:	Az ismeretlen kert
Szerző:	Lehoczki Károly (1955-)
Egyéb szerző:	Ovk (ill.) -Damó István (1951-) (ill.)
Nyelv:	Magyar
Tárgyszó:	magyar irodalom novella
ISBN:	978-963-12-1543-4
ETO:	894.511-32Lehoczki
ÚK szám:	201512000
Kiadás:	[Kecskemét], Szerző, 2015
Egyéb:	268, [3] p. 19 cm
Jelzet:	általános gyűjtőkörű könyvt.jav.dok.

RECENZIO

Eddig elsősorban költőként ismerhette, szerethette a nagyközönség Lehoczki Károlyt, aki azonban - saját bevallása szerint - "a fiók hátuljából előhúzott" prózai írásait most kiadásra méltónak találta. Szerencsénkre, mert a válogatásban helyet kapott húsz novella a kortárs realista kispróza igazi gyöngyszemei. A gyűjtemény teljesen friss, meglepő szerkezetű és a koraiaktól bonyolultabb nyelvezetű elbeszéléseket is tartalmaz, van amelyik harminchét oldalon egyetlen mondat az egész (pl. Katicák) - ritka az ilyen a magyar irodalomban -, lendületes és drámai. A két időszakot egy-egy megfelelő korú portré jelöli. Akad közöttük ezen felül falusi gyermekkori emléket idéző sztori (Fecske); bepillanthatunk egy kozmetikusnő életének egy különös epizódjába (A zseb); vagy épp elolvashatjuk egy - nem csak a nagy hideg okán - szokatlan nap krónikáját (Csendélet). Ezek akár semmimondóak is lehetnének, de szó sincs ilyesmiről. A szerző ugyanis birtokában van annak a tehetségnek, amely leírt szavak által képes egyedivé, karizmatikussá avatni hétköznapi eseményeket és karaktereket, magával ragadóan képes közvetíteni a másnak fel sem tűnőt. Hangulat- és történetidéző képessége remek, akárcsak jellemábrázoló ereje, s mindkettőt szinte eszköztelenül, a jól megválogatott, egyszerű szavak mágijával műveli. A novellafűzér ezek miatt minden művelt, igényes kapcsolódásra vágyó olvasónak ajánlható. "www.kello.hu minden jog fenntartva"

Bezárás

Elgurult gyöngyök, 2011, KELLO, Új Könyvek

Könyvtárellátó Nonprofit Kft. - Windows Internet Explorer
http://www.kello.hu/shop/BookDetailsPublic/showbookout.htm?matnr=000000003000183952

RÉSZLETES LEÍRÁS

Cím:	Elgurult gyöngyök
Szerző:	Lehoczki Károly (1955-)
Egyéb szerző:	Damó István (1951-) (ill.)
Nyelv:	Magyar
Tárgyszó:	magyar irodalom vers
ISBN:	978-963-08-0812-5
ETO:	894.511-14Lehoczki
ÚK szám:	201110177
Kiadás:	[Kecskemét], Szerző, 2011
Egyéb:	73, [3] p., [1] t. fol. 17 cm
Jelzet:	általános gyűjtőkörű könyvt.jav.dok.

→ Ár: 1200 Ft
→ Internetes ár: **1080 Ft**
→ Közgýűjt.: 1080 Ft

RECENZÍÓ

Lehoczki Károly sorra jelenteti meg saját kiadásában versesköteteit, és ezek a könyvek mindig igazi értéket, a könyv- és versszerető olvasóknak valódi örömet szereznek. A költő bámulatra méltó könnyedséggel találja meg a szavakat, fölényesen kezeli és alakítja át a klasszikus versformákat. Újabb kötete a szabad vers lehetőségeit használja ki messzemenőig. Az epikum számára teret adó szabad vers lehetővé teszi, hogy olykor frivol, máskor drámai pillanatokot sűrítse bele néhány sorba, de a klasszikus ritmika a múlt éteri fényével vonja be visszatekintéseit. Az N K című versben egyenesen megszólítja a megidézett alakot és azonosítja olvasójával ("Te aki olvasod e sorokat, ha gyermekkori pajtásom volnál, / nehéz éveket követő nehéz évem márciusában / felvinnéd-e, ha hívlak?"), így lépve túl valóság és költészet, író és olvasó jelen és múlt határain. Minden versszerető olvasó számára jó szívvel ajánlható, küllemében is igényes kötet.

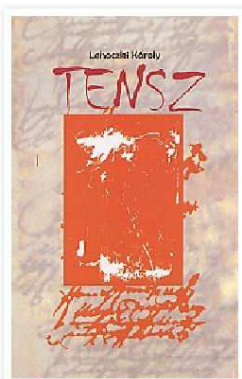
"www.kello.hu minden jog fenntartva"

Bezárás

Ha véleménye van... | Minden jog fenntartva... UNITIS Rendszerház Rt. 2004.

Kész Internet 100%

TENSZ, 2009, KELLO, Új Könyvek

- Ár: 1200 Ft
- Internetes ár: 1080 Ft
- Közgyűjt.: 1080 Ft

RÉSZLETES LEÍRÁS

Cím:	Tenz
Szerző:	Lehoczki Károly (1955-)
Nyelv:	Magyar
Tárgyszó:	magyar irodalom vers
ISBN:	978-963-06-6785-2
ETO:	894.511-14Lehoczki
ÚK szám:	200911190
Kiadás:	[5.l.], Szerző, 2009
Egyéb:	91, [4] p. 17 cm
Jelzet:	általános gyűjtőkörű könyvt.jav.dok.

RECENZIO

Az Őnnepi Könyvhétre megjelent verseskötet címe a költő által a szonettből alkotott és a kötet egészén át alkalmazott versformát, a három-három-négy soros, "kötetlen fordított csonka TtENoSZ"-t jelöli, amint a belső borítón olvasható. E három versszakos "tenszek" szerzője afféle mai vágáns módjára, a társadalom pereméről ostromozza korunkat, egyfajta modern váteszalopáldásból. "Nem szólhatok másról, mint a márdól, / volt költőknek is akadt szépen dolga / s nem gondolom, hogy a harmincadik század // jobbitani hozzád visszanyúlna. / Magamról a sminket, ha volt is, lefosztom, / hogy felismerj, míg állok e háládatlan posztón..." - olvasható az Új világ ciklus 12. versében. Több költeménye fanyar végkicsengésű tanulságokkal záródó zsánerkép a közelmúltból, míg számos verse az elszigetelt, autszájdér költő létezésének önironikus rajza: "A Kreatív költészet Tanszék alatt lakom. / Fölöttem hivatalból hadoválnak verset. / Biflázzák a modern poétika-egyszereget, // digitális műsákhöz e-malleznek fohászt, / a főművész a szakma tudósa, doktorált. / Mi odafönn zavaros, hazafias álom, // én itt a pincében - idegen - valóra váltom. / Bárdok telepszeneik hozzám és a nyirkos asztalon / összekönyökölve búsongón dúdoljuk a dalt, / az örököt, egyszerre walesit, egyszerre magyart." (Bárdokkal énekelve) Minden versszerető olvasónak ajánlható, egyéni hangvételű kötet.

Bezárás

Szik, 2005, KELLO, Új Könyvek

Cím: Szik
Szerző: Lehoczki Károly
Nyelv: Magyar
ISBN: 963-460-727-6
ETO: 894.511-14Lehoczki
ÚK szám: 200512327
Kiadás: [S.I.],Lehoczki K.,2005
Egyéb: 63, [3] p.
20 cm

→ Ár: 1167 Ft

→ **Internetes ár: 1050 Ft**

→ Közgűjt.: 933 Ft

RECENZIO

A vidéki hétköznapiak mozdulatlansága, rövid életképek, szikár körvonalakból, egy-egy mozdulatból, gesztusból, hétköznapi tárgyakból épült szituációk jellemzik Lehoczki Károly verseit. A nyugatosok lírájára jellemző, a pusztasághelyzetleírás túlmutató "tárgyas-intellektuális" stílus reminiscenciáit felmutató szövegek gondolatisága is rokonítható a két világháború közötti hagyománnyal: ezek a versek gyakran szólnak a modern, posztmodern korban elmagányosodott, tönkrement, reményvesztett emberről. "Kívül-belül acél a tél"; "A Múza a máját elitta régen"; "Hidegen/ tekint szét. Vékony, kopasz, úgy tizenöt éves forma." A környezetrajz gyakran megy át észrevétlenül hangulatábrázolásokba: "A hokedlin alma, szőlő, meg édeskész/ őszi fájdalom, mint szemed opálján". A címadó vers mi másról is szólhatna, mint lelki szárazságról, az igaz szeretetre, beteljesülésre vágyó lélek küzdelméről: "Szomjazott a lelkem, hogy ihatott volna!/ Cserepes ajakkal fájdalmait nyeltem./ Nem érte hűsítőn emberi szív csókja/ már hónapok óta, hogy kínjait oltsam." A visszavisszatérő ellentétezésből fakadó dacos szemrehányás a legutolsó versben az emberélet teljességét belátó bölcs öregember elfogódott szemlélődésében oldódik fel végképp: "Még nem vágok neki/ az útnak, ahol a vastag csönd lépteim felissza./ Még nem vágok neki./ Csak állok és nézem a fénylő ormokat,/ a feketén zöldellő lombokat,/ az utat, ahogyan hosszan elnyúlik/ előttem az időkön túlig." (A völgyben)

Hipermarket, 2002, KELLO, Új Könyvek

Lehoczki Károly

Hipermarket. Hn., Szerzői kiad., 2002. 51 p., ill., 18 cm

ISBN 963 440 910 5. Kötött : 833,- Ft

b

Lehoczki Károly új kötete egyetlen, nagy lélegzetű verses mű, poéma. Főhőse, a névtelen férfi, sorsának számkivetettje "unt időben tévelyeg", és hogy gyötrő magányát enyhítse, hajdani "délceg magát" idézi, emlékezik a régi szép időkre. Föltúrja lakásának lim-lomjait, hátha ráakad arra a megsárgult cédulára, amelyen egyetlen szónak kell állnia: **BOLDOGSÁG**. Amikor egyre reménytelenebbé válik a régi emlékek és tárgyak közötti kutatás, céltalanul útra kel. Hömpölygő tömeghez csapódik, az emberáradat magával ragadja, majd besodródik egy vadonatúj, csillogó-villogó *Hipermarket*-be. A leíró jellegű poéma voltaképp itt veszi kezdetét, ahogyan élettől meggyűrt hőse ide-oda sodródik a ragyogó üzletek során. Mintegy félálomban látja a drága kelmeket árusító méteráru üzletet, a finom illatszerek hihetetlen gazdag választékát, az élelmiszeráruház kápráztató kínálatát, az elektronikai részleg műszaki csodáit, a bűféket, muzikát, játéktermeket, ahol önfeledten tolakszik, vásárol és fogyaszt a mohó tömeg. Csörög a pénz, villognak a játékautomaták, fogy a popcorn és a kóla, dübörög a zene, egyszóval bárgyú örömeiben tobzódik a fogyasztó. A hipermarket "pikareszk" kalandsorába beleszédült férfi végre kiválik az emberárból, kitámolyog a bevásárlóközpontból, és a csillagos éjszakában, a külváros félreeső helyén, a szélfújta papírfecnik között rábukkan a **BOLDOGSÁG** feliratú cédulára.

Lehoczki Károly hosszúverse a mai ember boldogságkeresésének parabolája, jelképes története. Az érzékletes leírásokban bővelkedő, cselekmény nélküli történet hőseit éppen nem kápráztatja el a materiális világ talmi ragyogása, ellenkezőleg, undorítja a csillogás mögötti fogyasztói idiotizmus, ő az élet valódi értékeit, nemes örömeit és természetes boldogságát keresi – és találja meg a csillagos ég alatt, a sötét külvárosban. Az elgondolkodtató, veretes stílusú poéma – a költői kísérletek iránt érdeklődő olvasók figyelmére érdemes.

LEHOCZKI Károly költő. Legutóbb ismertetett műve: *Új világ* (9921217).

200214243

Versajánló

Lehoczki Károly új kötettel jelentkezett. Karesú füzettel. Címlapján megkapó fotó. Félig lerombolt épület meszelt falán pirosbetűs felirat: Új világ. Látható még a képen, mintegy kitekintve a hajdani ablakon, egy jellegtelenül sivár emeletes lakóház. Jól választotta ezt a képet versei "előszavának" a költő. Egyhuzamban végigolvasva a kötetet, egyik-másik versét meg is ujrázva, két különböző érzéssel csuktam be a könyvet. Szomorúsággal, hogy az várvavárt új világunk ilyenre sikeredett, s örömmel, hogy az előfőltti keserűséget, csalódottságot, tehetetlen indulatot verssé is lehet formálni.

Bizonyára más-más céllal olvassák végig kötetet a kecskeméti Lehoczki doktort jól ismerők, vagy ismerni vélők, s azok, akik csak ~~eddig megjelölt~~ verset után veszik kezükbe ezt a helyzetjelentést. Talán nem ártott volna a kötet szerkesztésében elkülöníteni a "közéleti verseket" az egyébként csodálatosan lírai önvallomásoktól. Talán - gondolom, - de nem vagyok biztos abban, hogy ketté választható-e Lehoczki lírája bármilyen mezsgyevonallal. Hisz éppen attól lesznek fájdalmasan igazak a közérzetről, közéletéről szóló versei, hogy még a hazugságról, a harácsolásról, a félelmekről, a gyávaságról, a megálázó szegénység reprizéről és minden másegyéb emberi gyarlóságról pontos látteleket készít. Jobban mondva: diagnosztizál. Szívesen írnám: a gyógyítás alapja a kor-kór meghatározása. Csakhogy a kétségek a kötet olvasójában is erősebbek, mint a remény. Pedig a Ropogó című hatsoros vers is a reményért esd:

Ropog a hó, / ropog a hó,
szétterülni volna jó, / csikorogni hófehéren,
hogy élni jó, / hogy élni jó!

Lehoczki Károly negyedik kötetét is érdemes elolvasni. Azoknak is, akiknek nem mindennapi kenyeré a vers, de a várt új világ nem teljesítette be reményeiket.

Nagy Mária

Lehoczki Károly

Új világ. Hn., Szerzői kiad., 1999. 70 p., 20 cm

fűzött : 560,- Ft

ISBN 963 640 044 X

b

Lehoczki Károly verseit mai líráinkban meglehetősen ritka kettősség feszíti: a plebejus indulat és a szinte ékszerszerűvé csiszolt irány. Úgy szól, ahogyan régen egy paraszti zseni, aki messziről (ha nem mélyről) érkezett az irodalomba, de szinte ösztönösen mindent tud az irodalom csínjáról-bíbjáról. Új verseit is dühvel, csaknem undorodó gesztussal löki olvasói elé (*Új verseket...*), és gyakran erőt vesz rajta az "én itt sem vagyok" menekülése (*Vedd úgy*). Érdes hangja nyomban finomodni, lágyulni kezd, ha a faluról, a vidéki tájról, a természet egyszerű szépségeiről versei, a Dunáról, a madarakról, az árokpart növényeiről szól (*Őt szeretem; Zsánerkép verébbel; Napraforgó; A tél szívemnek... Csillagfényben* stb.), és rögvest indulatos lesz, ha a hivatal packázik vele (*A hivatalban*), ha a fogyasztói társadalom anomáliát (*Nyuszika*), a pénzimádatot és az erkölcsi nihilizmust (*Új világ; Ember és pénz; Panaszt magamnak* stb.) és általában a mai nagyvárosi lét megannyi fölháborító jelenségét, nyomorát, kilátástalanságát, szürkességét, embertelenségét tapasztalja. Szinte valamennyi verse tartalmas igazolása a *Már csak úgy* című ars poetica-gyanús darabnak: "Már csak úgy írok verset, / mint a japánok, évente egyet. // Ó, a hit régóta nem feszíti / Talán a hiúság, a düh..." Villontól Sértő Kálmánon

át Ladányi Mihályig fedezhet föl az olvasó reminiscenciákat, áthallásokat, rokon vonásokat Lehoczki Károly verseiben. Az érzelmeit és mondandóját feszítő indulatok azonban sosem feszítik szét a versek formai kereteit, sőt, mintha a költő "sportot űzne" belőle, miképp lehet a fehér izzású emóciót a legkifinomultabb, szimmetrikusra, kristályosra csiszolt formákkal kifejezni. Sajátos esztétikája szerint Lehoczki az előre megrajzolt formai keretek intenzív, hatékony és maximális kitöltésével ér célba, mintha ebben látná saját költészete alapkarakterét, legalábbis annak látható, végső formát öltő megnyilvánulását. Szinte már szürreálisan indulatos képeket torlaszt egymásra szabályos zengésű soraiban, például: "Lángoló utcán robogsz velem / este, ha szikrát hány rám az álom" (*Azt az utcát*) vagy: "Csóró – az utcán, ha bekrepálsz, / felbőgő a virtuális élet, / tódít a sajtó, a rádió zihál" (*Új világ*).

Lehoczki Károly versei azok számára is sokat mondanak, akik a mellbevágó igazságokat keresik a költői művekben, akik a közérzéslet-közügyi lírát kedvelik, meg azok is örömeiket lelik bennük, akik a formai megoldásokra, az esztétikai-poétikai mutatványokra, a tartalmi-formai "ellentmondásosságra" kíváncsiak. – *Széles körben ajánlítható tehát a helyenként fölkavaró hatású kötet.*

Életrajz, munkásság: 900986. Legutóbb ismertetett műve: *Részket az égen a csillag* (922081).

Milyen ember a költő, ha orvos?

- Olyan vagyok, s úgy élek, mint mások. A költészet, akárcsak a szakmám, az életem szerves része, nem egy külön szent világ. Művelem, mert belőlem fakad, az életem ezáltal lesz teljes. Én nem látok ebben semmi különöset, mással is megesett már... mondja *Lehoczki Károly*, a kecskeméti ANTSZ járványügyi szakorvosa.

- Mikor eldöntötte, hogy orvosi egyetemre jelentkezik - az akkori Szovjetunióba -, már javában verselt. Miért ezt a költészettől oly távol álló hivatást választotta?

- Mert érdekel az orvostudomány is. Nem hiszem, hogy jobb magyartanár lettem volna, csak mert verseket írok, mint amilyen orvos vagyok.

- S miért választott külföldi egyetemet?

- Világos akartam látni.

L.K. nem éppen szószátyár ember. Szűkszavú, szigorú, mint a versei. Kötetének megjelenési körülményein így nem is csodálkozhatom. A közelmúltban látott napvilágot harmadik gyűjteménye, *Reszket az égen a csillag* címmel, a társaihoz hasonlóan szerzői, azaz magán kiadásban...

- Így olcsóbb, gyorsabb, s olyan, amilyennek én szeretném - mondja az orvos-költő.

- Ugyanakkor az árusítást sem bízta az

állami könyvterjesztőkre. Miért?

- Mert nem vagyok megelégedve a terjesztéssel. Nekem nem célom, hogy rak-tárak mélyén porosodjanak a könyveim. Egy-kétezer jelent meg mindháromból, melynek nagy részét magam adtam az olvasók kezébe. Tudja, nekem fontos, hogy ismerjem az olvasóimat, hogy közvetlenül lássam reakcióikat.

- Milyenek ezek a reakciók?

- Sokan azt kérdezik, miért komorak a verseim? Én nem vagyok komor ember, csak az élet sokrétűségéből az ezirányú problémákat látom meg.

- Három éve, hogy színre lépett. Hogyan fogadták pályatársai?

- Igazából csak kevéssel állok kapcsolatban. Nem hiszem, hogy az ő véleményük, hozzáállásuk befolyásolná költői teljesítményemet.

- Versei után tudom, családos ember - feleségével és fiával él -, mégis magányról árulkodnak sorai.

- A férfi magányos fajta...

- A *Magam tükrében*, a *Küül remélhetsz*, s a *Reszket az égen a csillag* után, lesz-e következő kiadvány?

- Biztosan. Ezzel tartozom az olvasóimnak, s annak a belső szépségnek, amely miatt nem lehet abbahagynom...

Palatinus Ágnes

Reszket az égen a csillag, 1992, KELLO, Új Könyvek

L 44

922081

Lehoczki Károly

Reszket az égen a csillag / Lehoczki Károly. – [Kecskemét] : Szerző, 1992. – 67 p. ; 20 cm

Versek

ISBN 963 400 873 9 fűzött : 100,- Ft

894.511–14Lehoczki

b

Az egyes versek után nem olvasható évszám, így az olvasó nem tudhatja, hogy mikor keletkeztek. Csak feltételezhető, hogy megírásuk sorrendjét követik – netán válogatásban –, s így bizonyos fejlődési ívet kísérhetünk nyomon: az egyéni élményvilágból indulva a közösségi érzések különféle megfogalmazásáig. Konkrétabban szólva: a falu, a közvetlen környezet gazdag élményeitől fogva azt az utat példázzák a versek, amelyet *Lehoczki Károly* járt, járhatott be az elmúlt esztendőkhöz. Megannyi feltételes mód, megannyi kérdőjel.

Annyi azonban bizonyosan megállapítható, hogy a költő szilárdabb talajon áll, amikor falusi estékről, diófás utcákról, ünnepváró hangulatokról ír, mint amikor „szimfonikus költemény”-ben próbálja elemezni a lét kérdéseit, vagy különböző műzsák ihletésében énekel. Amikor úgy szól a falusi alkonyról, hogy akkor „játékaink védtelen bunkerét már bevette az esti / vacsora, mosdás, lefekvés vereség-szaga” (*Este*), vagy az utcákat szegélyező diófákról, hogy „... felnőtt, megkeményszik bennetek a múlt, akár a / lassú sejtek és kiterébélyesedik, megsokasodik / lombotokban a jövő”, vagy a folyóban bukdácsoló farönk képét idézi: őszinte, élményt tükröző, szép versek formálódnak keze alatt. A szerelemtől, a társadalmi gondokról gyakran aforisztikus stílusban szól (*Mutatványok, Trallala, Vörösből*), költőisége itt-ott erőltetett, szinte programizált megfogalmazásokba téved. Ám ezek közt is vannak emlékezetes darabok, például a *Johanna*. – Különösen a kortárs magyar líra utánpótlására fogékonyaknak ajánlható.

Életrajz, munkásság és legutóbb ismertett műve: Kitől remélhetsz (901777).

EGY KECSKEMÉTI KÖLTŐ KÖTETE

Kitől remélhetsz?

„Amit ti halálnak neveztek, az már a halál vége, amit születésnek hívtok, az a halál kezdete, amit pedig életnek hívtok, az maga az élő halál” — írja Quevedo. S mit ír Lehoczki Károly? „Aki megjött, az elmegy” / Kitél remélhetsz kegyelmet? / Felfeslik testednek férce. / Voltál? Pusztulj el érte!

A XX. század emberére oly jellemző pesszimizmus nem hiányzik a kecskeméti költőből sem. Mégis mindig talál valamit — célokat, szerelmet, kételyt —, ami ellensúlyozza ezt a borúlátást. Megpróbálja áthidalni a vereségeket; új erőt termel magában, új eredményeket követel magától... Egy biztosból nem tud csak menekülni: a haláltudatból. Lehoczki Károly második verseskötetében semmit sem profilból ábrázol, hanem szemtől szembe. Verseire az abszolút aszimmetria jellemző, tele bátor képzettársításokkal, metaforákkal.

„Kinek nyújtsam bélyeges kezem?” „Nekem is mi bajom itt?” „Kitől remélhetsz kegyelmet?” Egy-egy költői kérdés, a lélek megkülönböztetett mélységű kitárulkozása egy másik lélek felé. A költő úgy megy bele a részletekbe, hogy nem vesz el bennük. Számára a lényeg nem az egészben lakozik, hanem továbbmegy ennél: minden apró részben, részletben egészet talál. Költészete a rész lényegének tudatosítása. „Rajtam a hangya — gúzs, ember — börtön, törvény — körpecsét”. Időnként megfigyelhetők a szürrealista vonások: megszünteti a valóság és a képzelet éles

határát, csak sejtelmes lebegés marad... aztán hirtelen felkapcsolja a vilányt, s a dolgoknak ismét szélei lesznek. Ezekben a verseiben kerüli az interpunkciót, a központozást, ezáltal is felgyorsítva a szavak áramlását. A versekké alvadt gondolatok: a világ keltette benyomások. De nem impressziók! Amit Lehoczky Károly tegnap megvetett, kinevetett vagy megszeretett, azt ma és holnap is meg fogja vetni, ki fogja nevetni, vagy épp szeretni fogja.

„Nyár van. / Meddig menetelek még feléd?” — Örökre. Az emberi kapcsolatokból kifelé és befelé tartva. „Elfogysz belőlem lassan ez a dolgok rendje / s hogy visszatérsz törvény, az vigasztal.” — Törvényszerűségek, szükségszerűségek megfogalmazása a feladata e kötet minden versének. Melyekben gyorsan múlik az idő. Az idő keresztmetszetén, az „élő halál” felé folyik minden. De közben történetek vannak. S ezek a történetek, cselekvések nem a véletlen művei, hanem előre megfontoltak, ritmizáltak.

„Lettél, mi voltál, semmi. / Próbáld ezt jól számba venni. / Dolgoztál, ettél, szerettél, / követeltél s feleltél.”

Maga az idő is folyik. Nemcsak az évszakok változnak. „Ősz van. Tél van.” A percek is hallatszanak, összeállnak napokká és: „Hétfő van, Sára napja, Holnap Fábán, holnapután...”

Koczó István

Kitől remélhetsz, 1990, KELLO, Új Könyvek

L 44

901777

Lehoczki Károly

Kitől remélhetsz / Lehoczki Károly. — [Kecskemét] : Lehoczki K., 1990. — 55 p. ; 20 cm

Versek

ISBN 963 400 109 2 fűzött : 60,— Ft

894.511—14Lehoczki

b

A kecskeméti Lehoczki Károly nemrég megjelent első kötetének hang-
ütését folytatva ezúttal változatosabb témákat és formákat jelenít meg
és alkalmaz. Feltűnően erős a napi élet változásait szemmel tartó társas-
dalmi érdeklődése (*Jó idő*). Látása, a tényeket összegző gondolatvilága
illúziótlan, de asszociációiban és következtetéseiben többnyire nyomon-
követhető a költői képzelet igényes működése (*Temető a város szívében*,
Kiegyenesített partszakasz). Formakezelésében olykor elsietettség, pon-
gyolaság is tapasztalható (*Ez az ország*), másutt viszont mintha tudato-
san kerülné a tiszta ritmust, a jól hangzó megfogalmazást (dörmögöm
magamnak nem vers versemet"). Némelyik verse olyan, mint a még for-
rongó must (*Ősz*); ugyanakkor feltűnik egy ütemváltásokkal eredetien
megoldott dalforma, mely a kortárs líra legjobb darabjaival vetekedhet
(*Kitől remélhetsz, Téged kutatva*). Helyenként merész képeket szerepel-
tet: „szökőkút kocsonya rezdül, sikoltó fényeken lépkedek keresztül”
(*Augusztus vasárnap*); „s ha körbefordult hazugságod Möbius-szalagja”
(*Hazug tavasz*). A kötet végén olvasható szerelmi költemények a férfi-
nő kapcsolat mai problémáiról is tanulságosan szólnak (*A túloldalon*,
Mint tebenned, *Hitveshez*). A kötetzáró *Névnep* a szerző nyelvi lelemé-
nyének gazdagságát, fejlődőképességét bizonyítja. — *Az új magyar líra*
és a költőindulások iránt érdeklődőknek ajánlható.

Életrajz, munkásság és legutóbb ismerttetett műve: Magam tükrében
(900986).

Kontúrok

Lehoczki Károly: Magam tükrében

Néhai költő barátaim emlegették csúfolódva, hogy „a kritikus nem verset olvas, hanem (vers)-kötetet”, s ezért nem érti a verset”. Picinyke igazság van is ebben, mert ha látni akarjuk a fától az erdőt, akkor egy ismeretlen költő (esetünkben Lehoczki Károly) kötetét a legjobb egyszerre, együttünkben elolvasni, mint egy regényt. Az így kirajzolódó és megrajzolható kép sommás lesz, ezt nem szeretik a költők! — de a kritikus tévedése nemcsak őt magát jellemzi, hanem elemzése tárgyát is, magát a kort is, amelyben íródott.

Mindezzel persze nem akarom — hiszen nem is tudom — elhárítani Lehoczki Károly rosszkedvét, bizalmatlanságát „a” kritikával szemben, amelyre néhány epés megjegyzésétől, fétőlából következtek. Tudom, a jóindulatát se nyерem meg (azt se kérem ingyen), ha egyetérték a rosszkedvével. A vers primer műfaj, a kritika secunder. Egyfajta „fordítói tevékenység”, mert értelmez, a minőségileg megfogalmazott élményt ülteti át értekező prózára. Ez pedig lényegesen kopárabb, egyszerűsítőbb, bőbeszédűbb, mint maga a vers. Nézzünk példát! Ha azt mondom, hogy Lehoczki Károly rosszkedvű, a világgal és önmagával is elégedetlen középkorú férfi, akkor ezt nem lehet(ne) leírni egy házassághirdetésben. Legfeljebb árnyalni lehet, s elmondani, hogy ez a sokat megélt ember magányos, kedveli az iróniát, öniróniát. Ez teszi csúfondárosná, olykor aforisztikusná, mint Simonyi Imrét. Nyelvi kifejezőereje nem a költői képekben van, hanem a következetesen végigvitt logikai játékban, bukfencben. Ez az erős maszkulin jelleg inkább elrejti, mintsem megmutatja az érzelmeket. Ady Ugarán vagyunk, ahol a költő „káromkodik vagy

fütyürészik”. Van ebben egy adag gög, sértettség is, a mit mondjak még nektek, úgy is hiába beszélnek keserősége. Mintha misem változott volna a Tisza mentén az elmúlt hét évtizedben. Maradt a malommalja, a fokos, a durva kezek, azaz a homok, a kisszerű körülmények, kapcsolatok. Ugyanakkor Lehoczki Károlyból hiányzik Ady forradalmi dühe. Úgy beszél, mint a sértett kamasz, akit becsaptak, akitől elvették a távlatot, a jövőt. Hiszen tudjuk! ezen a tájon — ezért alacsonyabb az átlagéletkor, mint pl. Ausztriában — arat az infarktus, erős a suicid indulat:

„Már nem hiszek én a versben

Nem hiszek én már semmiben”

(Kiülnék a világ tetejére)

De ez csak az egyik vetület, mondhatnók a felszín, amely az empátiát, a nemesebb, a benső ént kívánja leplezni, takarni. A kötetindító *Ének* című versben egy tanyán tengődő öregasszony, szociográfiai hitelű életképe. Az, amelyről Lakatos Vince írt, készítette megrázó erejű dokumentumfilmjét egy évtizede. Lázadás és lázítás is van ebben az életképben, önmagán túlmutató. Micsoda ország az, ahol a magány, a kiszolgáltatottság öngyilkosságba hajszolja az öregembert, mert magánya megalázó és abszurd?

A címlapon két férfarc néz farkasszemmel: egy fekete és egy fehér. Telitalálat, mint Lehoczki helyzetjelentései, megfogalmazásai a létezés(é)ről. Fekete fehér. Színnek kevés, kontúrnak eleghető.

Horpácsi Sándor

Magam tükrében, 1989, Petőfi Népe (1989. október 21.)

HARTA, LENINGRÁD, KECSKEMÉT ...

A versíró doki

„Magam tükrében” — saját kiadásban

A verskedvelő olvasóink valószínűleg emlékeznek Lehóczi Károly nevére, hiszen lapunk hasábjain jónéhány költeménye megjelent az utóbbi években. Azt azonban már csak a közvetlen ismerősei tudják, hogy Hartán született, Kalocsán járt gimnáziumba, majd a Leningrádi Orvostudományi Egyetemen szerzett diplomát. Azóta Kecskeméten él, a Közlőnél dolgozik. Tizenöt éves korától érdeklődik komolyan az irodalom, a költészet iránt. Most jelent meg első önálló kötete, Magam tükrében címmel.

— Bevallásod szerint, már gimnazistaként tudatosult benned a jövőt tekintve, hogy nem mondasz le a versírásról. Már akkor költő akartál lenni, mégsem humán szakra jelentkezél, hanem az orvostudományira.

— A magyarázat egyszerű: az orvosi pálya is érdekelt, érdekel. S akkoriban jelentős motiváció volt az, hogy tudtam, orvosként biztosabb lesz a megélhetés. De ez még nem zárja ki, hogy a verseknek is hódoljak.

— Mikor, melyik lapban jelent meg első költeményed?

— Még Leningrádban, 1976-ban, a Szmena című újságban.

— Orosz nyelven írtad?

— Nem, dehogy. Egy ottani költő barátom fordította le. Itthon pedig a Petőfi Népeben mutatkozhattam be először, jó tíz évvel ezelőtt.

— A leningrádi újságolvasóról, Szolzenyicin, Mikor a haláltusáját vívó Vicszockij ... — Ezek kiragadott verscikmek a kötetedből, ám mindegyik arra utal, hogy a Szovjetunióban töltött hat év, az orosz kultúra, hatott a költészetedre is.

— Ez természetes. Ugyanakkor be kell vallanom, hogy az egyetem a vártanál több energiát követelt tőlem, vagyis

nem foglalkozhattam annyit versírással, mint szerettem volna.

— A köteted saját kiadásban jelent meg, a hartai Erdei Ferenc Termelőszövetkezet támogatásával. A könyvkiadónál nem próbálkoztál?

— De igen. A Magvető elutasította a leadott kéziratot, a Móra nem, de öt évig kellett volna várnom, hogy a gondozásában megjelenhessenek verseim. Ezért döntöttem a saját kiadás mellett. Felkerestem szülőfalum térszékének vezetőit, tudva, hogy a szövetkezet jelentős szerepet vállalt régóta a művészpártolás terén. Gondolok itt például az általa szervezett, fenntartott művésztaborra. Sikerült megnyernem a támogatásukat.

— Ez pénzben mennyit jelentett?

— Negyvenezret. Ennek fejében 400 kötetet kértek, a kinyomtatott kétezerből. Az összköltség egyébként, 68 ezer forint volt.

— Hidegségre, keserűségre, fájdalmat hordozó pesszimizmusra épp úgy bukkanhatunk e kötetet olvasva, mint indulatos felhorkanásokra.

— Tudni kell ehhez, hogy többsége 8-10 évvel ezelőtt íródott, első könyvem hatvanvalahány versének. Vagyis természetszerű, hogy akkor még más hevület, türelmetlenség, másféle életérzések foglalkoztattak, mint ma, harmincnégy évesen.

— Mikor várható a második köteted?

— Remélem, még ez év decemberében megjelenik, a nyíregyházi Váci Mihály Kör gondozásában. Ebben már azokat a verseimet gyűjtöttem össze, amelyek az utóbbi 4-5 esztendőben születtek.

Koloh Elek

Magam tükrében, 1989, KELLO, Új Könyvek

L 44

900986

Lehoczki Károly

Magam tükrében / Lehoczki Károly. — [Bp.] : Lehoczki K.,
1989. — 93 p. ; 20 cm

Versek

ISBN 963 400 020 7* fűzött : 60,— Ft

894.511—14Lehoczki

b

A Kecskeméten élő *Lehoczky* Károly kötetét mintegy előhangként az *Ének* című hosszabb lélegzetű költemény nyitja, mely tulajdonképpen a százanandó körülmények közt vergődő-vegetáló, különböző korok uraitól pofozott, testi-lelki nyomorúságoktól gyötört tanyasi öregasszony monológja. A szerzőnek van elegendő költői ereje, hogy a hétköznapiak olykor szinte szociográfiai közelítésű tényeit legjobb részletekben a népi sátrákra emlékeztető érzésekkel hiteles lírává emelje. A kötet további öt ciklusában kép és formálás dolgában egyaránt találó zsánerképeket (*Marinelli Kaliotti, Milyen holdtalan... Idill*), s fanyar humorú, „olyan, mint az élet”-szerű, epigramma típusú megfogalmazásokat olvashatunk (*Folyamodvány, Do you speak English?, Esőben áztál...*). A rövid költemények szembeütő hányada azonban utánérzést mutat (főleg József Attiláét). Bár a szerzőnek van érzéke az ironiához és érzelmeit sem szégyenli, szenvedélyes hangja olykor közhelyekbe téved: „a mámor elhagy, / már nem velem vagy” (*Búcsúzó*). „Vicsorgó-csókos társak, / egymás árvái vagyunk” (*Kiülnék a világ tetejére*).

Az első kötetek szinte szükségszerűen elsietett, bizonytalan válogatásával magyarázható, hogy a versek nyelvezetében a naturális részletek, kihegyezett poénok inkább botránkoztatóak, mintsem frappánsak. Mindemellett bárhol üssük fel a verses füzetet, a tehetség ismérvei tettenérhetők. — Az új magyar líra, kivált a vidéki műhelyek iránt érdeklődőknek ajánlható.

LEHOCZKY Károly költő. Ez az első ismerttetett műve.

Első verseskötetem a Móra Könyvkiadó gondozásában jelent volna meg Másodvetés címmel, várhatóan 1989 végén, vagy 1990-ben. 1989 tavaszán a kéziratot elhoztam és új címmel - Magam tükrében -, némileg újraserkesztve, szerzői kiadásban kiadtam. Az ef-LAPOK ismertetője a Móra beharangozója volt.

Versek – másodvetésben

Lehoczki Károly versei elé

Van abban valami fenségesen lehangoló, ha valaki ezt a címet adja költeményeinek: *Másodvetés*. Mintha az illető – tudván tudva, hogy milyen illetlen dologt művel – az aranyló gabonaszemek helyett, mondjuk fekete retket igyekezne eladni a piacon.

Időhiányban, a jövődőlégszomjában élünk mi mindannyian. „Jó időben” – ahogy a keserű költő mondja, hallatlan iróniával szavaiban. Hát ne vessük meg annyira azt a fekete retket! Csak egyszer tisztítsd az ember két-három szem termést belőle, könnyezve emlegeti a magyarak istenét!

Lehoczki ráadásul még „rá is tesz” egy fél lapattal várakozásainkra. „Téglát rakok / nem betűket / ha felraktam / össze is dőlhet” – kezdi arcpirító szemtelenséggel az Eptész című versét. A fordulat a vers második felében van: „költő segédmunkási / oklevéllel / falazom össze a földet / az égge” – írja öntudattal, s mi ezek olvastán eltoppenghetünk: vajon nem a feladat hallatlan nagysága és nehézsége az, amely minden magyarul tudó költőmber fölyton vissza-meg visszakényszerít, nem a földobott kö „csakazértis” feszül Lehoczki törekvéseiben is?

A költőről tudni kell, hogy verstudományát kétszeres hátránnyal szerezte meg. Először is – orvosnak készült, ami a bölcsészekhez képest legalábbis – egy kör hátrányt jelent a képzeletbeli pályán. Aztán – tanulásiának, felnövekedésének, végleges és szilárd véleménye kialakulásának éveit a Szovjetunióban érték, ami azt hiszem, kimondásával is elég ahhoz, hogy egy merev, bürokratikus, szoldateszkáiról hírhedt rendszert képzeljünk magunk elé. Ez további legalább egy kör előny a Magyarországon élő magyarokhoz képest... Lehet, hogy éppen ez indította el a költői pályán?

A kérdést mindenesetre hagyjuk meg költőnek. Tervezett kötetét lapozgatva, először csak ilyen miniatűr emléklécek fogtak meg bennünket, mint: „Ez az ország olyan kicsiny, / hogy bejárhatom biciklil”. Aztán rövidesen a *Hőmunkások* dala következik. Látszólag rendkívül igénytelen vers, két sorosból áll. Nem az a lényeges benne, hogy helyzeidet, s mint ilyenben, a költő azonosítja magát, a hőmunkással. Hanem az már érdekesebb, hogyan! „Szeszekre futja, lötyt ebédre” – írja rendkívül szűkszavúan. S ebben a szűkszavúságban legalább fél millió alkoholista és hétmillió alkoholkedvelő szomorú öröme fogalmazódik meg.

Izgalmas a kötet címadó *Másodvetés* kérdésselvetése is. „... Talán csodát lesek? / Magamon bosszút így veszek.” És „... sóverte földre borultán” reménykedik, kér „életet, amíg van” a közösségi ember.

Aztán megint egy részlet. „Húvósodik. Elmúltál ennyi meg / ennyi éves. / Hmmm... / Sosem hitted, az idő / mire képes!” Lehoczki csak a vers egyes rész-

leteiben, de ott aztán szabatosan és egyértelműen fogalmaz. A részletek ritkán állnak össze egyé, egyelőre még csak a rövidebb versekben, például a *Koncert után*-ban. Az említett vers utolsó két szava: „BONG. / Gyönyörű”. Itt jól látható, milyen érzéke van a költőnek a keveset, de lenyűgözően sokat mondáshoz. Aztán szokatlanul hosszú vershez érünk a kötetben: négy és fél gépelt oldal helyet foglal el! Ilyen hosszú verse nincs is több Lehoczkinak. Szokásos téma, különös átéléssel, ritka költői leleménnyel: *Temető a város szívében*.

A szerkezet három, egyre rövidülő részből áll. Az első a kecskeméti temető leírása. A második rész a „Hivatal lesi, / húsumk humusszá mikor érik”-nél kezdődik. A harmadik az „Előtte állok, senki a társam”-nál külön el jól kivehetően a versben. A végén pedig ott a feloldás, a végső tanulság: „... mi, / jövődőléme- tők / futkosó lidérc serege”.

Egyszerre háborzongató és felemelő, amit Lehoczki itt kimond. Amint említettem, az egyre rövidebb három szerkezeti egység dobogósen pontosan fejezi ki a mondanót. Itt megszűnik minden tér és idő, a mulandó beszél a halandóhoz, az ideiglenesen létező egyed az ugyancsak ideiglenesen létező emberiséghez.

A kötetben sűrű a jó versek sora. *Listán* – ez az egyikük, „markodban szij a törvény, / de e falakban él munkám / és új lakói mindahány / megtörtöli különítmény” – írja keserűen és szigorúan. A Szilvia című vers tulajdonképpen profán és rövid himnusz a nőhöz: „Ki volt ő nekem? / Szavát sem sikerül már / felidézniem” – írja nosztalgikusan, s végeredményben azzal zárja a verset, amivel kezdte: „vörösölő kontosében / Szilvia jó”.

A kiemelkedő versek közt említettem már a *Jó időt*. Benne kitűnő társadalomrajz szűk szemlére szabott életút képévé. A vers szerkezetét a sallangmentes, illúziótlan ábrázolás teszi feledhetetlenné: az „Eljött az jó idő, a mi időnk, auton jár béke” kezdettől a fenyegető befejezésig: „Jó idő. Nekem is mi bajom itt? Feleség, gyerek ház...” Az öt versszak mind egy-egy stáció az ironikusan fogalmazott teljes felbomlásig.

Lehoczki egyébként a szűkebb verseiben is mindig megfogalmaz egy-egy frapáns, aforisztikus erejű képet. „Othonom ez a tévedés” – mondja a *Kubikban*. „Odozod ünneppé magad” – kiáltja az *Unnepváróban*. „A szelekkel / vagyok én páros, / nem teveled.” – állapítja meg a *Túloldalon*-ban. *Sarkantyúzó* című remek versében a három versszakzáró ige különösen érdekes: „Csak dolgozz!” „gondolkozz!” „feloldoz!” Csak felsorolásként, tisztá hangú és szép vers a *Front előtt* és a *Verset olvasok éppen*. Egész költeszetenek pedig legkiemelkedőbb darabja a *Kontrahegedűs*, amit a versek legvégén helyeztem el.

Rózsza Endre

Temető a város szívében

Rövidujjú júniusban
lányok jönnek, mint a szél,
sötét pala gyártetőről
galambraj csap föl, fehér,
fekete szárnyak.
Meleg és szagos a gond.
Olajvirág, bodzatányér
hajam, kalapom
elcsereletem
lengő inged hajlatáért,
ha akarom.

Ha akarom,
s ha bírom.
Ha úszik még az inged,
vagy szürke füst
a fák fölött a temetőben,
honnan egy lépés a gyár,
kacérán kuszik a fluor,
tűdönkig riszál
és köpésünk felfénylik, mint
az ezüst.

Nyár van.
Meddig menetelek még feléd?
Furtos, bozótos
temető lombsátorából hunyorog
a nap.
Ide fordultam be,
hogy megvillantsalak
emlékezetem üvesztőjén
és visszaavassalak a csöndbe,
mert riadt állatként vergődsz
a panelhegyen,
hol legyűrve undorát
gyomrába nyelt rosszízű
betontól burjánzik a város,
akár a rák.

Sirhantok. Nehéz agyagtakarón
brostyán huzat.
Angyalian szunnyadnak itt
a holtak,
szárnyas sereg.
Tizenhat éves lányok blúzában
kotortak, de már
a lányok sincsenek
hús fővényben hagyni
lágy nyomot,
s akik kergetnék őket,
kikacagva a holnapot,
– benépesítik a temetőket.

Hivatal lesi
húsumk humusszá mikor érik.
Dülöngő keresztjüket
fölnyes panelra cserélik
az utódok.
Hol is lakjanak, ha nem
apáik hátán?
Szükség az élet, távol
a sír,
közel a sátán.

Mennyi mély gödör!
Alánk gyúrva a múlt
s az égből rabolva tör ránk
karvaly csőrrel kapzsi
fiatalság.

Prédák vagyunk.
Mert akinek csalva játszani
nem marad hite,
elbújhat még a semmibe,
leüti nevét a hunyó halál
megunt magánya fekete falán
s ki nem adja fel,
reszket, mint az állat,
a kopók arra is rátalálnak,
szerelmes szemét, mellyel
társát úgy kereste
iszonyat roppantja szét,
röggé lesz a teste
s emléke, ha volt,
mert állított magának
vacogó ésből
szikár kopjafákat
hidegen hagyja a kételkedőket,
kik elkerülik a temetőket,
hol ő nyugszik, ki joggal élt,
de holt.

Előtte állok,
senki a társam.
Letűnt világ figyeli
lépteim dobogását.
Sejtek zajos metropolisza,
testem, őrizd e temető
szorongó mását,
zavaros emléket dús
mellnek, tenyérnek,
kiválthassam magam, mikor
közönyöd hitelezői
visszatérnek.

Június dele öblíti izét
a szádnak.
Nekünk kijár a szabadság!
– ha haza is várnak.

Nem vakító higanytűz,
de lombokon áttört fény
a holtak élete.
Ezt a törvényt másoljuk
újra a kódombokon
mi,
jövendő temetők
futkosó lidérc serege!

Hómunkások dala

Hullik a hó,
hullik az ára,
kétszázötven egy éjszakára.
Hahó! –
Dideregsz? Dőlj a lapátra!

Hüvös a tél,
csörög a pénze,
szeszekre futja, lötyty ebédre.
Ne félj!
Havazik. Sose lesz vége.

Trágár könyörgő

Nyúlászajú istenek húzzák a
talp alá valót.
Miatyánk, ki vagy a
sárban, légy urunk
a hőmpolygó szeszekben!
Koccintásunk harangkondulás,
vagyban, táncban könnyebbség
testünk ecetes ize.
Hej, pörgess!
Hej, forgass!
– ropjuk, járjuk torz ütemét

a pogány daloknak.
Ásott gödrökön
bukdácsol az ének, tétován,
mint bordás hason
motozó szerelmes
tenyér.
Hej! – nyomorék, rút, gyönyörűséges
futam a élet,
szólít a táncra, harangmennysország
kondul a homlokon végig
ahogy húzza a száj az arc
kötelét.
Mosolygó holdpára-testem,
kutasd, kié e pokolból
mentett ritmus,
ki az, ki szóra bírja még
a szív farkastorkát?

Kontrahegedűs

Csak a tánc számít
csak a tánc
a vigalom
a derű
szóljon a hegedű!
Csak a dallam
a dallam ha szállna
a hangok
cikázó egymásutánja
akármily vig
akármily keserű
szóljon
szóljon a hegedű!
A húr számít csak
a húr
feszesen és keményen
örökös rezdülésre
pattanásra készen
csak a játék számít
a száj a szem
a tekintet az óvó ügyelő
hogy szóljon
jajgatva éljen
sírásra nevetésre készen
mint a mai éjjel
kontrázzon rá a kontrahegedű!

Városban

A földutakat ha jártam
puhán, tömören léptem,
ma beton kopog mögöttem,
alig van módom letérnem.
síkos, kisarkolt utcák
hálót kötöznek körém
s csak a szél fú, a por száll
amerről jöttem.
Hajolj fölém!

Tükör legyen az arcod
csapzott, befűledt nyárban,
mögöttem maradt tájon
magamat benne lássam.
Kezed legyen a korlát,
hogy tartson, el ne essem
s hogy visszafordulnom már
semennyi áron
se lehessen.

